

3.

JÉZUS ÉS AZ APOSTOLOK NÉZETE A BIBLIÁRÓL

Április 11., szombat délután

El kell fogadnia Isten szavát, amint olvassa, úgy kell értékelnie, ahogy van, és be kell hozni azt az életbe, beleszöni a jellembe. Az ember üdvösségét érintő összes kérdés világosan ki lett nyilatkoztatva az Úr Igéjében. S ha legjobb képességeink szerint értjük meg és fogadjuk el, akkor Isten a segítségünkre lesz a megértésében.

A Szentlélek segítségével nélkül az ember sok igen nehezen érthetőt talál a Bibliában, mivel hiányzik az isteni világosság. Senki se jöjjön az Úr szavához a maga útját, akaratát vagy elgondolásait állítva mértékül, hanem csakis szelíd, alázatos, megszentelt lelkülettel.

Csak akkor kísérelj meg a Szentírás kutatását, ha készen állsz hallgatni rá, ha hajlandó vagy tanulni belőle, ha úgy állsz készen hallgatni szavára, mintha közvetlenül hozzád szólna élő Igéjéből. Halandó ember sohase mondjon ítéletet Isten szava fölött, hogy mennyi ihletett belőle, és mennyi nem, vagy hogy ez a rész ihletettebb, mint mások. A Mindenható távozásra szólítja őt erről a helyről. Nem bízott rá ilyen kötelességet. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 919. o.

Péter azt mondja, hogy az írásokban „akad némi nehezen érthető, amit tudatlanok és hitben ingadozók vesztükre fordítanak el” (2Pt 3:16). A kételkedő bölcsélet művelői fegyvert kovácsolnak a Szentírás nehezen érthető részeiből, pedig ezek a részek pontosan az ellenkezőjét bizonyítják: a Biblia isteni ihletettségének határozott bizonyítékai. Ha nem tartalmazna olyan beszámolót az Alkotóról, amelyet nehezen értünk meg, ha véges gondolkodásunk könnyedén felfogná az Úr nagyságát és fenségét, akkor a Biblia nem hordozná magában szerzője, Isten félreérthetetlen igazolását. Az elénk tárt igazságok nagyszerűsége

gének és titokzatosságának hitet kellene ébresztenie Isten Igéje iránt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 700. o.

A farizeusok viszont még jobban felháborodtak. Jézus nem csak, hogy áthágta a törvényt, ahogyan ők értelmezték, hanem azzal, hogy „Atyjának” (Jn 5:18) nevezte Istent, egyenlőnek jelentette ki magát vele.

Az egész zsidó nemzet Atyjának nevezte az Urat; akkor nem bőszültek volna fel annyira, ha Krisztus Istennel ugyanilyen viszonyban állónak mutatkozik be. A zsidók felismerték, hogy Jézus a legmagasabb értelemben jelentette ki ezt az igényét, ezért istenkáromlással vádolták.

Jézus Krisztus ellenfeleinek nem voltak olyan érveik, amelyek felérhetnének az általa hirdetett igazsággal. Csak szokásaikra és hagyományaikra tudtak hivatkozni, ezek pedig a Megváltó érveivel összehasonlítva – melyeket Isten szavából és a természet szüntelen körforgásából szűrt le – gyengének és üresnek tűntek. – *Jézus élete*, 207–208. o.

Április 12., vasárnap – „Meg van írva”

Sátán sokkal erőteljesebben támadta Krisztust, mint ahogy valaha bennünket támadni fog. Számára túl nagy volt a tét, és nem volt mindegy, hogy ki győz – Krisztus vagy ő. Ha a Megváltó ellenáll legerősebb kísértéseinek, és nem tudja rávenni Őt a bűnre, akkor ez az ördög számára hatalmának elvesztését jelenti, végül pedig örök pusztulás lesz a sorsa. Ezért tehát minden erejét latba vetve próbálta Jézust rávenni a bűnre, mert így előnyre tehetett volna szert... Sosem lesztek olyan elszántan és kegyetlenül megkísértve, mint a Megváltónk. Sátán figyelemmel követte minden lépését...

Az Üdvözítő győzött, hogy megmutassa az embernek: ő is győzhet. Jézus Krisztus minden egyes sátáni kísértést Isten Igéjével vert vissza. Az Atya ígéreteiben bízva nyert erőt, hogy megtarthassa a menny parancsolatait, és a kísértő nem győzhette le. – *Sons and Daughter of God*, 156. o.

Krisztus eljött, hogy megmutassa, mit tud megtenni Istennel együttműködve, és hogy mi mire vagyunk képesek. Emberi testben kiment a pusztába, hogy az ellenség megkísértse. Tudja tehát, mit jelent éhezni,

szomjazni. Ismeri a test gyöngeségeit és betegségeit. Ő is minden ponton kísértést szenvedett, hozzánk hasonlóan.

Üdvözítőnk kifizette a váltságot. Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy Sátán rabja legyen. Krisztus áll előttünk isteni példaképként, mindenható segítőnként. Olyan áron vett meg, melyet lehetetlen fölmélnünk. Ki tudná lemérni a mentő szeretet jóságát és irgalmasságát? – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1074. o.

Hit tekintetében el kell érünk a legmagasabb mércét. Túl kevés hitünk van. Hagyatkozzunk Isten Igéjére. Vegyük úgy, ahogy van, és egyszerűen higgyük el minden szavát. Ilyen bizalommal kérhetünk nagy dolgokat, és hitünk alapján azokat meg is fogjuk kapni... Ha megalázzuk magunkat az Úr előtt, magasztosabb, szentebb tapasztalatokat fogunk szerezni. Az igazi hit pontosan azt cselekszi, amit Isten parancsolt, és nem tesz olyat, amire Ő nem utasította. A feddhetetlenség, az igazság és az irgalom képezik hitünk gyümölcseit, melyek a naponta megújított szívben megteremnek. – *The Upward Look*, 346. o.

Legyen Isten Igéje az útmutatónk. Az Igében található igazságokkal kapcsolatosan nem lehetnek feltételezéseink. Ne tegyük félre ezt a tévedhetetlen útmutatót valami új és furcsa dologért... Számos tanítás van, amely nem a „meg van írva” elvre épül. Ezek csupán emberi feltételezések. Jézus Krisztus a pusztában Sátán összes kísértését ezekkel a szavakkal fogadta: „Meg van írva!” Ezzel a karddal felfegyverkezve mondhatta az ellenségnek: „Eddig jöjj, és ne tovább!” – *That I May Know Him*, 210. o.

Április 13., hétfő – Jézus és a törvény

Isten az élet tökéletes szabályát állította fel számunkra szent törvényében. Kijelentette, hogy a törvény követelményei az utolsó pontig minden emberre kiterjednek a világ végezetéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt nagygyá és dicsővé tegye; kimutatta, hogy talapzata: szeretet Isten és felebarátunk iránt; hogy az ember erkölcsi kötelességeinek foglalatosa: engedelmeskedni szabályainak. A mennyi törvénye iránti engedelmeségről Ő maga adott nekünk példát életével. A hegyi beszédben pedig kifejtette, hogy a törvény követelményei túlmennek a külső cselekedeteken, kiterjednek a gondolatokra, sőt, a szándékokra is. (...)

Az Úr törvénye iránt mutatkozó fokozódó megvetéshez kapcsolódik a vallás iránt érzett és növekvő undor, az elharapózó büszkélkedés, élvezetvágy, kielégülések, a szülők iránti engedetlenség. Gondolkozó emberek mindenfelé aggódva kérdik: Mi a teendő? Hogyan akadályozzuk meg a riasztó bajokat? Erre feleli Pál Timótheusnak: „Hirdesd az Igét!” A Bibliában találjuk cselekedeteink egyedüli biztos irányelveit. Ez Isten akaratának írásbeli leszögezése, az isteni bölcsesség kifejezése. Feltárja az emberi értelem előtt az élet minden fontos kérdését; akik betartják előírásait, azok számára biztos vezető. Óvja őket, hogy életüket helytelen irányú fáradozásokkal ne pazarolják el. – *Az apostolok története*, 505–506. o.

Amikor Jézus a törvényről beszélt, kijelentette: „Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsém.” (...)

Az volt a küldetése, hogy a törvényt „nagygyá” és „dicsőségessé” tegye (Ésa 42:21), hogy feltárja lelki lényegét, hogy bemutassa messze ható alapelveit, és bizonyítsa örökké tartó érvényességét. (...)

Jézus így szól: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (Mt 5:18) Ő is engedelmeskedett a törvénynek, és ezzel igazolta annak változhatatlan jellegét; egyben bebizonyította, hogy kegyelme által Ádám minden fia és lánya tökéletesen betarthatja az isteni követelményeket. Azt mondta a hegyen, hogy a törvény legkisebb betűje sem múlhat el, míg be nem teljesedik; tehát mindaz, ami az emberiségre vonatkozik, mindaz, ami a megváltási tervvel kapcsolatos, betölti küldetését. Nem szól róla, hogy a törvény valaha is érvénytelenné válna, ehelyett szemével az emberi történelem végső határaitra tekint, és kijelenti, hogy a törvény még ekkor is érvényben lesz. Ezért senki sem gondolhatja, hogy Jézus feladata a törvény megszüntetése lett volna. Amíg az ég és a föld fennáll, mindaddig érvényesek az isteni törvények is. Igazsága olyan szilárdan megáll, „mint Isten hegyei” (Zsolt 36:7), és az áldás forrásává válik, amely szétárad az egész földre, hogy felüdítse azt. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 48–49. o.

Április 14., kedd – Jézus és a teljes Szentírás

Szolgálatá során állandóan alattomos és álszent emberek üldözték. Megakarták ölni. Besúgók jártak nyomában: figyelték a szavait, hogy okot

találjanak a megvádolására. A nemzet legértelmesebb és legműveltebb polgárai próbálták vitában legyőzni. De soha nem ők voltak az erősebbek. Mindig zavartan és megszegyenülten kellett az egyszerű galileai Tanító elől visszavonulniuk a csataterről. Krisztus tanításaiban addig soha nem ismert elevenség és erő rejtett. Még ellenségei is kénytelenek voltak elismerni: „Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember!” (Jn 7:46)

Jézus gyermekora szegénységben telt. Nem fertőzték meg az erkölcstelen kor mesterkélt szokásai. Dolgozott a gyalupadnál, hordta a családi élet terheit; megtanult engedelmeskedni és keményen dolgozni; a természetben pedig felüdült. Miközben igyekezett megfejteti a természet titkait, tudása bővült. Kutatta Isten Igéjét. Akkor volt a legboldogabb, amikor munkáját ott hagyva kimehetett a földekre, elmélkedhetett a békés völgyekben és a hegyoldalon, vagy az erdő fái között beszélgethetett Istennel. A kora reggel sokszor találta valamilyen elhagyott helyen: elmélkedett, kutatta a Szentírást, vagy imádkozott. Énekszóval köszöntötte a reggeli fényt. Hálaénekével vidámmá tette a munkával telt órákat, és a menny örömét hozta a munkában elfáradtaknak és az elcsüggedteknek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 51–52. o.

A Megváltó nem azért jött, hogy félretegye a pátriárkák és próféták beszédeit, hiszen Ő maga szólt képviselői által. Isten Igéjének minden igazsága tőle származott. Ám ezeket a felbecsülhetetlen drágaköveket hamis foglalatba helyezték. Drága fényüket a tévelygés szolgálatába állították. Isten arra vágyott, hogy kiemelje őket a bűn foglalatából, és az igazság keretébe helyezhesse vissza e kincseket. Ezt a munkát csak isteni kéz végezheti el. Az igazság a tévelygéshez kötve az Úr és az ember ellenségének célját szolgálja. Krisztus azért jött, hogy helyre tegye, ahol Istent dicsőíti, és az emberiség megváltását munkálja. – *Jézus élete*, 287. o.

A Megváltó győzött, hogy megmutassa az embernek, hogyan győzhet. Krisztus a menny Igéjével válaszolt Sátán minden kísértésére. Mivel bízott az Úr ígéreteiben, erőt kapott az Isten parancsolatai iránti engedelmességhez, és a kísértő nem juthatott előnyhöz. Ez volt Jézus válasza minden kísértésre: „Meg van írva.” Isten nekünk is adta Igéjét, hogy ellenálljunk vele a bűnnek. „Igen nagy és becses ígéreteket” kap-

tunk, hogy általuk „isteni természet részeseivé” legyünk, „kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4).

Mondd a megkísértett embernek, hogy ne a körülményeket és saját gyengeségeit nézze, sem pedig a kísértés hatalmát, hanem Isten Igéjének erejét! Ez az erő a mienk. „Szívembe rejtettem a te beszédedet – mondja a zsoltáríró –, hogy ne vétkezzem ellened.” „A te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire.” (Zsolt 119:11; 17:4) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 181. o.

Április 15., szerda – Jézus és a Biblia eredete, története

Mégis Isten Fia jött emberként a világra. Levetette királyi palástját és koronáját, istenségét emberi testtel takarta el, hogy végtelen áldozata révén az Atya természetének részeseivé lehessünk, és megmeneküljünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.

Krisztus mindenben átment a kísértéseken, amin az emberek átmennek, de sosem emelt sértő vádat a kísértő ellen. Minden kísértésre az Úr szavával válaszolt. „Írva van” – ez volt csorbíthatatlan fegyvere. Nekünk, Jézus képviselőinek is az élő Isten szavával kell elhárítanunk az ellenség minden szúrását. Sohase engedjük meg magunknak, hogy kövessük a kígyó nyomát – hogy tudományos érveket használjunk. Sátán sohasem kerekedhet Isten olyan gyermeke fölé, aki védelemül a Mindenható szavára támaszkodik. – *Bizonyágtételek*, 9. köt., 68. o.

A Szentírás az Ótestamentumot éppúgy magában foglalja, mint az Újat. Egyik a másik nélkül nem teljes. Krisztus kinyilatkoztatta, hogy az Ószövetség igazságai éppoly értékesek, mint az Újszövetség igéi. Jézus a világ kezdetekor ugyanaz a Megváltó volt, mint ma. Még mielőtt istenségét emberi természetbe öltözve eljött világunkba, Ádám, Séth, Énok, Mathusélah és Noé már tolmácsolta az evangéliumi üzenetet. Kánaánban Ábrahám, Szodomában Lót hirdette az üzenetet, és nemzedékről nemzedékre hűségesek hírvivők beszéltek az Eljövendőről. A zsidó üdvrend szertartásait Krisztus maga rendelte el. Áldozati rendszerüknek Ő – az igazi áldozat – volt az alapja, akit minden istentiszteletük előképezett. Az áldozat bemutatásakor kiontott vér Isten Báránya áldozatát jelképezte. Minden szimbolikus áldozat benne teljesedett be.

Krisztus, ahogy a pátriárkák megismerték, ahogy az áldozati szolgálat szimbolizálta, ahogy a törvény bemutatta, és ahogy a próféták kinyilatkoztatták: az Ótestamentum kincse. Az élő, a halott, a feltámadt Krisztus, a Szentlélek által kinyilatkoztatott Krisztus az Újtestamentum kincse is. Megváltónk, aki az Atya dicsőségének visszatükröződése, Ő az Ő- és az Újszövetség. – *Krisztus példázatai*, 126. o.

Isten az Ige igazságai által nyilatkoztatta ki önmagát az embernek, és mindazokat, akik elfogadják ezeket az igazságokat, megvédi Sátán csalásaitól. Az igazság semmibevévése kaput tár olyan gonoszságok előtt, amelyek most nagy mértékben terjednek a vallásos világban. Sokan szem elől tévesztették az Úr törvényének jellegét és fontosságát. E törvény jellegének, örökérvényűségének és kötelező voltának meg nem értése téves fogalmakat keltett a megtérésről és a megszentelődésről, majd a kegyesség normájának leszállításához vezetett az egyházban. Itt keresendő a titka annak, hogy korunk ébredéseiből miért hiányzik Isten Lelke és ereje. – *A nagy küzdelem*, 465. o.

Április 16., csütörtök – Az apostolok és a Biblia

A tanítványok, ezek az egyszerű férfiak minden vagyon és vértet nélkül indultak el az evangélium terjesztésére. Krisztus erejével hirdették a jászolról és a keresztről szóló csodálatos történetet, és győztek le minden ellenállást. Világi kitüntetés vagy elismerés nélkül is igazi hősök voltak. A hit hősei. Ajkukról mennyei beszéd áradt szerteszét, mely megrendítette a világot. – *Az apostolok története*, 77. o.

A farizeusok lenézték Jézus egyszerűségét. Nem akarták tudomásul venni csodáit, jelet követeltek tőle, hogy Ő Isten Fia. A szamaritánusok viszont nem kértek jelet, Jézus nem tett csodát közöttük, kivéve, hogy feltárta az asszonynak élete titkait a kútnál. Mégis sokan befogadták Őt. Frissen ébredt örömeinkben így szóltak az asszonyhoz: „Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy bizonyosan ez a világ üdvözítője, a Krisztus.” (Jn 4:42)

A szamaritánusok hitték, hogy az eljövendő Messiás nemcsak a zsidók, hanem a világ Üdvözítője is. A Szentlélek Mózes által jövendölt róla mint Istentől küldött prófétáról. Jákób által kijelentette, hogy hozzá gyűlnek a népek, Ábrahámon keresztül pedig, hogy benne áldatik

meg a föld minden nemzetsége. Ezekre a szövegekre alapozta Szamária népe a Messiásba vetett hitét. Az, hogy a zsidók félremagyarázták a későbbi prófétákat, és Krisztus második eljövételének dicsőségét az első adventhez kötötték, a szamaritánusokat a szent iratok elutasítására készítette, Mózes könyveinek kivételével. Viszont amint a Megváltó elsöpörte ezeket a hamis értelmezéseket, sokan elfogadták a későbbi próféciákat és magának Krisztusnak az Isten országára vonatkozó szavait. – *Jézus élete*, 192–193. o.

Ragadjuk meg Isten gazdag ígéreteit! Az Úr kertje tele van gazdag ígéretekkel. Gyűjtsük be, és vigyük haza őket! Mutassuk meg, hogy hiszünk Istenben! Fogjuk Őt szaván! Egyikünk se legyen bizalmatlan és kételkedő a Mindenhatóval szemben!

Legyünk növekedő keresztények! Ne torpanjunk meg! A tegnapinál előbbre kell jutnunk a mai napon. Mindennap tanuljunk jobban bízni Jézusban és erősebben ráhagyatkozni! Így kell felnövekednünk. Nem egy pillanat alatt éritek el a tökéletességet. A megszentelődés élet-hosszig tartó folyamat. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 192–193. o.

Április 17., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok, „A Szabadító eljövetele” című fejezet. *Jézus élete*, „Jézus gyermeksége” című fejezet.